

Siedem pieczęci

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 5,5-6.

Cel studium: Ap 6 opisuje wydarzenia, które następują po zdjęciu przez Baranka sześciu z siedmiu pieczęci zwoju.

Wprowadzenie: Ap 6 przedstawia sześć z siedmiu pieczęci. Ta scena następuje bezpośrednio po wizji niebiańskiego tronu w Ap 5.

Tematy lekcji: Lekcja i tekst przewodni wprowadzają następujące tematy:

I. Czterej jeźdźcy (Ap 6,1-8) przedstawiają postęp głoszenia ewangelii oraz skutki jej odrzucenia. Ta interpretacja zależy od tożsamości białego konia i jego jeźdźcy (Ap 6,1-2 [zob. punkt I. poniżej]).

II. Zasadnicze starotestamentowe tło czterech jeźdźców wiąże się z przekleństwami przymierza. Starotestamentowe przymierze z jego błogosławieństwami i przekleństwami jest adaptowane w Ap 6 jako metafora głoszenia ewangelii i skutków jej odrzucenia.

III. Kary przedstawione w Ap 6 dotyczą lud Boży. Są one oparte na obietnicach i ostrzeżeniach przymierza danych Izraelitom w Kpł 26 i Pwt 32.

IV. Fragment mówiący o „duszach pod ołtarzem” nie dotyczy stanu umarłych. Piąta pieczęć (Ap 6,9-11) często bywa nadużywana jako argument na rzecz świadomości po śmierci.

V. Adwentystyczna interpretacja szóstej pieczęci jest oparta na tekście. Uważne studium Ap 6,12-14 wskazuje zarówno na postęp w czasie, jak i dosłowne znaczenie słońca, księżyca i gwiazd.

Praktyczne zastosowanie: Uczestników lekcji należy poprosić, by zbadali słuszność historyczystycznej interpretacji Ap 6,12-14 i odpowiedzieli na pytanie zawarte w Ap 6,17.

Część II: Komentarz

Ap 6 jest wyraźnie oparty na Ap 5. Rozdział rozpoczyna się łącznikiem „i” (gr. *kai*), co wskazuje na powiązanie z tym, co zostało opisane wcześniej. Pod koniec Ap 5 czytamy, że Baranek bierze do ręki zwój (Ap 5,7-8) i odbiera część niebiańskich zastępów (Ap 5,12-14). Jan patrzy dalej (oba rozdziały zaczynają się słowami Jana: „I widziałem” [Ap 5,1; 6,1]) i widzi Baranka otwierającego kolejne pieczęci (Ap 6,1.3.5.7.9.12).

Wydarzenia następujące po otwarciu kolejnych pieczęci nie są treścią zwoju. Wszystkie siedem pieczęci musi zostać otwarte, zanim zwój będzie można rozwinąć i ukazać jego treść (zob. Ap 6,14).

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 5:

I. Czterej jeźdźcy (Ap 6,1-8) przedstawiają postęp głoszenia ewangelii oraz skutki jej odrzucenia.

Ta interpretacja zależy od tożsamości białego konia i jego jeźdźca (Ap 6,1-2). Wszystkie konie prócz tego niosą ze sobą ucisk. Biel w *Apokalipsie Jana* zawsze oznacza Chrystusa lub Jego lud. Korona (gr. *stefanos*) na głowie jeźdźcy to wieniec zwycięstwa. Z jednym wyjątkiem (Ap 9,7) w *Nowym Testamencie* tego rodzaju korona jest zawsze związana z Chrystusem i Jego ludem. W pierwszych pięciu rozdziałach *Apokalipsy Jana* słowo „zwycięzanie” (gr. *nikōn, nikēsēi*) także odnosi się konsekwentnie do Chrystusa i Jego ludu (zob. np. Ap 3,21). Jeździec na białym koniu w Ap 19 to oczywiście Chrystus przedstawiony jako „Słowo Boże”, a jeździec ten jest paralełą jeźdźcy z Ap 6.

Oczywiście koncepcja falsyfikacji jest jednym z istotnych wątków *Apokalipsy Jana*, ale kiedy zachodzi falsyfikacja, zawsze jest wyraźnie obnażona, aby czytelnik mógł ją rozpoznać. Jednak w Ap 6,1-2 nic nie wskazuje, byśmy mieli do czynienia z czymś złym. Podczas gdy jeździec na białym koniu w Ap 19 ma na głowie koronę królewską (gr. *diadēma*) a nie wieniec zwycięstwa, różnica jest wytłumaczalna ze względu na odmienne etapy konfliktu. Ap 6 wskazuje na Kościół walczący, podczas gdy Ap 19 opisuje Kościół triumfujący [w osobie Jezusa Chrystusa - *przyp. tłum.*]. Sednem czterech jeźdźców jest zwycięstwo Chrystusa, postęp głoszenia ewangelii oraz opór wobec niej i skutki jej odrzucenia.

II. Zasadnicze starotestamentowe tło czterech jeźdźców wiąże się z przekleństwami przymierza.

Głównym tematem Ap 4—5 jest oddawanie czci Bogu jako Stwórcy i godność Baranka zastosowania Jego niebiańskiego pośrednictwa w celu przeciwdziałania na ziemi niebezpieczeństwom zagrażającym Jego królestwu. Tematem Ap 6 są przekleństwa przymierza. Słowo „przekleństwo” nie oznacza tu oczywiście węglańskiego słowa czy wyrażenia, ale wyraża konsekwencje nieposłuszeństwa (Kpł 26,21-26; Pwt 32,23-25.41-43; Ez 14,12-21). W *Starym Testamencie* takimi przekleństwami były: miecz, głód, zaraza i dzikie zwierzęta. Przekleństwa były często siedmioraki (Kpł 26,21.24), a w wizji Zachariasza zostały przyniesione przez cztery konie różnych barw (Za 1,8-17; 6,1-8).

W czasach starotestamentowych Bóg zawarł przymierze z Izraelitami. Błogosławieństwa i przekleństwa przymierza spełniały się dosłownie wobec narodu izraelskiego. W czasach nowotestamentowych wierność przymierzu izraela z Bogiem jest określana w powiązaniu z Chrystusem. Ci, którzy są wierni Chrystusowi, są błogosławieni (J 12,32; Dz 13,32-33; 2 Kor 1,20), a na tych, którzy Go odrzucają, ciąży przekleństwo śmierci i wiecznego zatracenia (Mt 25,41).

III. Kary przedstawione w Ap 6 dotykają lud Boży.

Ap 6 opiera się na obietnicach i ostrzeżeniach przymierza zawartego z Izraelitami zapisanych w Kpł 26 i Pwt 32. Podczas gdy kary siedmiu trąb spadają na wszystkich bezbożnych (Ap 9,4.20-21), kary siedmiu pieczęci spadają szczególnie na niewierny lud Boży. W *Apokalipsie Jana* królestwo szatana składa się z trzech części (Ap 16,13.19), a kary trąb spadają na różne trzecie części ziemi (Ap 8,7-12).

IV. Fragment mówiący o „duszach pod ołtarzem” nie dotyczy stanu umarłych.

Niektórzy czytelnicy zakładają, że „dusze pod ołtarzem” oznaczają bezcielesne świadome byty po śmierci ciała. Rozumiany dosłownie, werset ten byłby argumentem przeciwko fizycznemu zmartwychwstaniu (1 Kor 15,42-44.53) i nauce zawartej w Rdz 2,7, gdzie dusza jest zdefiniowana jako cała istota, podobnie jak w Koh 9,5, gdzie znajduje się wyraźne zaprzeczenie istnienia świadomego bytu po śmierci. Wzmianka o duszach pod ołtarzem w *Apokalipsie Jana* jest oczywiście symboliczna i nawiązuje do historii Kaina i Abla (Rdz 4,10-11) oraz ołtarza całopalnego w hebrajskiej świątyni, który był jedynym obiektem świątynnym, jakiego podstawa miała znaczenie podczas świątynnego rytuału (Kpł 5,9).

„Dusze” pod ołtarzem to nie bezcielesne byty w niebie. Ołtarz całopalny oznacza krzyż Chrystusa i prześladowanie wierzących, a jedno i drugie zdarzyło się na ziemi. Męczennicy zostaną przywróceni do życia dopiero na początku milenium (Ap 20,4). Jak krew Abla, tak męczennicy są ukazani jako pozostający na ziemi, a nie przebywający w niebie. Wołanie krwi to metaforyczny sposób wyrażenia faktu, iż to, co ich spotkało, zostało zapamiętane przez Boga, który nie zapomni o nich podczas zmartwychwstania w dniu powtórnego przyjścia Jezusa (1 Tes 4,16).

V. Adwentystyczna interpretacja szóstej pieczęci jest oparta na tekście.

W książce *Wieki bój* i innych publikacjach pionierów adwentyzmu fragment Ap 6,12-14 został odniesiony do stosunkowo niedawnych wydarzeń. Fragment ten opisuje dwa trzęsienia ziemi rozdzielone serią niebiańskich znaków. Pierwsze trzęsienie ziemi wypełniło się w Lizbonie w 1755 roku. Po tym wydarzeniu nastąpiło zaćmienie słońca i zacerwienie księżyca w 1780 roku, a następnie spadanie gwiazd w 1833 roku. Zupełny kataklizm zarówno na niebie, jak i na powierzchni ziemi ma nastąpić dopiero w przyszłości.

Dwa sensowne pytania nasuwają się w związku z taką interpretacją Ap 6,12-14. (1) Cały fragment jest ujęty pod otwierającym zdaniem: „Gdy zdjął szóstą pieczęć”. Tak więc z gramatyki wynika, że wszystkie wydarzenia w tym fragmencie występują w jednym czasie, a nie rozdzielone dziesiątkami lat. (2) Czy trzęsienia ziemi, słońce, księżyc i gwiazdy należy rozumieć dosłownie, czy raczej są one symbolem jakiejś duchowej klęski? Na oba te pytania można odpowiedzieć dzięki starannemu studium greckiego tekstu.

Po pierwsze, trzęsienie ziemi w wersecie 12 nie następuje równocześnie z tym w wersecie 14. Trzęsienie ziemi w wersecie 12 (dosł. „wielkie trzęsienie ziemi”, gr. *seismos megas*) jest paralelne do trzęsienia ziemi w Ap 11,13 („wielkie trzęsienie ziemi”; gr. *seismos megas*). To trzęsienie ziemi ma miejsce przed końcem czasu łaski (który nastąpi na początku siódmej trąby; zob. Ap 10,7). Z drugiej strony, poruszenie każdej góry i wyspy (Ap 6,14) jest paralelne z Ap 16,20, zdecydowanie po zakończeniu czasu łaski. Zatem skoro dwa trzęsienia ziemi są rozdzielone nieokreślonym okresem, rozsądne jest, zakładać, że inne wydarzenia opisane w Ap 6,12-14 także mogą się spełnić w różnym czasie.

Po drugie, występuje potrójne „jak” (gr. *hōs*) w wersetach 12-13. W grece taki łącznik zazwyczaj oznacza wprowadzenie symbolu, tym pewniej, gdy to, co znajduje się przed *hōs* jest dosłowne. Zatem prawdziwe słońce stało się czarne „jak” wór, a księżyc stał się „jak” krew. Opisy są symboliczne, ale chodzi o rzeczywiste ciała niebieskie.

Część III: Praktyczne zastosowanie

1. Adwentyści dnia siódmego rozumieli Ap 6,12-14 jako dotyczące trzęsienia ziemi w Lizbonie w 1755 roku, Ciemnego Dnia w Ameryce w 1780 roku oraz spadania gwiazd w 1833 roku - niemal 100 lat historii świata. *Jak porównanie z Mt 24 wspiera lub podważa tę interpretację? Co wynika w sprawach duchowych z historycystycznej interpretacji szóstej pieczęci?*

Niektóre przekłady Mt 24,30 zaczynają się słowami „I wtedy”, co sugeruje, jakoby wszystkie wymienione niebiańskie znaki miały się bezpośrednio wiązać z powtórным przyjściem Jezusa, a więc miały się wypełnić dopiero w przyszłości. Ale w grece występuje po prostu łącznik „i” (*kai*). Tak więc oryginalny tekst jest otwarty podobnie jako Ap 6,12-14. Zatem Mt 24 wspiera historycystyczną interpretację Ap 6.

Historycystyczna wizja prorocstwa upewnia nas, że (1) Bóg panuje nad historią, (2) Jego misja na czas końca i dla Jego ludu w czasach końca jest jasna oraz (3) troszczy się On o swój lud, oczyszczając z zarzutów męczenników (Ap 6,11) i chroniąc możliwie najwięcej osób przed szatańskim chaosem tuż przed powtórным przyjściem Jezusa (Ap 7,1-3).

2. *W podsumowaniu Ap 6 zadane zostaje pytanie: „Któż się może ostać?” (Ap 6,17). Jaka jest biblijna odpowiedź na to pytanie i jakie znaczenie ma ta odpowiedź dla nas dzisiaj? Bóg ma lud, który będzie w stanie ostać się w ostatnich dniach tego świata, kiedy na ziemi zapanuje największy chaos. Jak Jezus przeżył ostatnie dni przed ukrzyżowaniem, tak wyznawcy Chrystusa z poświęceniem przyjmą swoje powołanie. Obecnie wszyscy powinniśmy przygotowywać się na to doniosłe wydarzenie. To zagadnienie omówimy pełniej w następnym tygodniu.*